

Uit de pastorie

Wat achter ons ligt

Vorige week schreef ik dat heel kleine dingen je een kerkdienst lang kunnen afleiden. De boze heeft duizenden manieren om ons van het Woord af te leiden. Zelf ervaarde ik dat afgelopen zondag, niet tijdens de dienst maar in de nacht ervoor toen bijna heel Elburg op één oor lag. Om 4 uur 's nachts werd ik wakker van een stel jongeren die met een hoop kabaal verkeersborden en hekwerken stonden te slopen op de oversteekplaats. Mét de openbare ruimte moet dan ook je nachtrust het ontgelden. Het kostte me anderhalf uur nachtrust, waardoor ik me in de diensten maar moeilijk kon concentreren. Mijn gevoel wilde maar moeilijk meekomen, en daarom bid ik des te vuriger onderaan het preekstoeltrapje dat de Heilige Geest met deze kromme stok een rechte slag wil slaan. Het lijkt me goed als we op zaterdagavond ons gebed doen om een stille en rustige nacht over heel Elburg.

Dan zijn we op zondag fris en fruitig in Gods huis.

Tijd om 's middags wat bij te tanken, had ik niet, omdat ik in Wezep mocht invallen. En 's avonds dus in Bunschoten. Ik schreef vorige week al over de botters die daar stil en werkloos aan de kade liggen, net als in Elburg. Ik herinner me dat ze me in Bunschoten een keer vertelden dat botters van eikenhout zijn gemaakt, en dat ze het beste in conditie blijven in zout water. De afsluiting van de Zuiderzee en de omslag naar zoet water is ook voor de botters zelf een achteruitgang geweest. Toch hebben ze er ook daar een paar bewaard. Op het deurtje van het vooronder van een van die botters staat een treffend gedicht:

De mens dat is het schip,

De aarde is de zee,

De Bijbel 't kompas,

De Hemel onze ree.

De 'ree' is een inkorting van het woord 'rede', de thuisbasis van een schip. Mooie regels om na de zondag mee uit te varen!

Wat voor ons ligt

Misschien lukt het u nog om zaterdag 16 maart (een stuk van) de GZB-zendingsdag mee te maken. Er kunnen altijd nog mensen bij, en u hoeft er slechts voor naar Barneveld toe. Nog wel even aanmelden via de website van de GZB. Betrokkenheid op de zending en evangelisatie is wezenlijk voor een christelijke gemeente. We worden daardoor niet alleen bepaald bij de roeping om het evangelie dat ons is toevertrouwd, uit te dragen in deze wereld; we worden ook uitgedaagd om helder te verwoorden wat het christelijk geloof inhoudt, zoals we ook uitgedaagd worden om dat op een wervende manier onder woorden te brengen. Zijn we er zelf diep van overtuigd dat het christelijk geloof een goed geloof is, een rijk geloof, het enige ware geloof? Of zitten we soms in een Calimero-houding, zeker nu Omroep Gelderland ons liet weten dat het aantal kerkgangers ook in Gelderland weer flink gedaald is? Als je niet oppast, raak je in een verliezershouding. Dat is een houding waarin je zelf nog probeert het geloof overeind te houden, maar diep in je hart denkt dat het geloof te oud is voor deze tijd en dat ook het traditionele kerk-zijn geen toekomst meer heeft. Zo'n houding is voor de kerk gevaarlijk en kwalijk. Niet alleen voor wat we uitdragen naar buiten, maar ook voor wat we intern aan onze jongere generaties overdragen. Onze jongeren hebben er niks aan als we hen een geloof overdragen dat ook bij onszelf bol staat van de twijfel, ze hebben niks aan een kerk waarin het gevoel hangt 'wil de laatste het licht uitdoen?'. Ze zoeken zekerheid, houvast, doorleefdheid, waarheid. Bidden om de Heilige Geest voor de gemeente is ook een gebed om doorleefd en overtuigd geloof. Want we zijn door de lijdensweken heen op weg naar Pasen. We belijden geen dode Heiland, maar een levende! Wat zien we uit naar een nieuwe lente in de kerk, een krachtige doorwerking van Pasen en Pinksteren!

Wat de diensten van zondag betreft: zondagavond hoop ik lijdensstof met u te overdenken, dus even geen leerdienst aan de hand van de catechismus. Er ligt uit de geschiedenis van Jezus in Gethsemané nog een heleboel ongebruikte stof voor een preek. Stonden we afgelopen zondag stil bij de gebedsworsteling van Jezus, nu vraagt de gebedsloosheid van de discipelen in datzelfde Gethsemané onze aandacht. Aanhakend bij onze bezinning op discipelschap moeten we hier spreken van ‘falend discipelschap’. Ze kunnen nog niet één uur met Jezus waken. Mooi is de vraag of dat na Pinksteren anders wordt!

In de morgendienst gaat onze oud-predikant ds. Gijsbertsen voor. Zelf begeef ik mij naar de noordpool van Gelderland: niet omdat het daar zo koud is, maar omdat het het puntje van onze provincie is: het liefelijke Noordeinde. We wensen elkaar daar en hier gezegende diensten toe.

Ten slotte

Een hartelijke groet uit de pastorie aan de Omloop, in het bijzonder aan allen die door ziekte of ouderdom aan huis gebonden zijn. Het ontroert me altijd weer om van deze gemeenteleden te horen hoe graag ze nog weer eens naar de kerk zouden gaan. ‘Och mocht ik in die heilige gebouwen...’ Het spreekwoord zegt dat ontberen doet begeren. Zo is het in de geestelijke dingen ook. Een levende omgang met de Heere kent zowel verlangen als gemis, zoals in het aardse de rouw de keerzijde van de liefde is. Als je Gods tere nabijheid kent, mis je die ook als Hij Zich verbergt. Als je de blijdschap van de kerkgang kent, mis je die als je niet meer gaan kunt. Kerkradio en zelfs kerk-TV kunnen dat gemis niet geheel vergoeden. Een hartelijke groet en bemoediging dus voor al onze thuis-luisteraars, die weleens de trouwste kerkgangers van de gemeente zouden kunnen zijn. Tegelijk ook een hartelijke aansporing om ten volle te genieten van het voorrecht om wél naar de kerk te kunnen gaan en door de Heilige Geest met vele anderen onder het ene Woord van Christus verzameld te worden en bijeen te zijn.

Een hartelijke groet dus, mede van mijn vrouw,

Uw A.J.M.